

J. Sage: Det er kun nogle Bemærkninger til den højtærede Minister, jeg skal tillade mig at gøre. Naar den ærede Minister udtalte, at denne Lov ikke nødvendig var knyttet til Sygekasseloven, saa maa jeg jo tro den højtærede Minister, som er Forfatter til Lovforslaget. Men jeg ser ikke, hvad de tilskadeførmne skulle have i de første 26 Uger, naar det ikke netop er den Hjælp, som de skulle have efter Sygekasseloven. Der staar i Ulykkesforsikringsloven, at det først er efter Forløbet af 26 Uger, at der tilkommer den skadelidte Understøttelse, hvilket maa være grundet paa Bestemmelsen om de 26 Ugers Sygehjælp. Og naar den højtærede Minister mente, at det, der var det store Gode ved dette Lovforslag, var, at de tilskadeførmne bleve sikrede en Livrente og ikke en Kapital, saa er det jo noget, som ikke er væsentlig for de private Selskaber, at de kun forsikre Kapitalydelse. Der er ikke noget i Vejen for at forsikre en Livrente. Man kan forsikre en Kapital og saa købe Livrenten. Det er jo det, der er foreslaaet i Direktør Bramsens Forslag, som er indbragt her i Tinget af det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Verg), og der kan jo ikke være Tale om andet end at rent regnskabsmæssig opgjort bliver det det samme, enten man tegner en Kapital og derfor køber den Livrente, der svarer dertil, eller man sikrer den vedkommende ved en Statsanstalt den tilsvarende Livrente. Det bliver for dem, der skulle betale de aarlige Præmier det samme, forudsat at Administrationen og den Slags Ting ere ens. Men det er netop det, som ikke er Tilfældet. Naar den ærede Minister for øvrigt bebrejdede mig, at jeg havde talt om de store Administrationsudgifter, saa vil jeg dog sige, at jeg ikke særlig lagde Vægt paa Udgifterne; jeg fremhævede nærmest den store Gæne, det overordentlig store Besvær, der var forbundet med Lovforslaget, om de mange Mennesker, der skulle sættes i Bevægelse for et forholdsvis ubetydeligt Antal Tilfældes Eft. Det var det, jeg nævnte som Hovedulempen. Og det er sandelig ikke en ringe Ulempe, at der ved den moderne Udvikling bliver en saadan Mængde af Borgerpligter, at det tilsidst ender med, at man har ondt ved at opfylde sine private Pligter. De offentlige Forsamlinger ere allerede saa bebyrdede, at det ingenlunde er ligegyldigt, om de nu saa et nyt besværligt Arbejde, som navnlig er usforholdsmæssigt i Sammenligning med det Resultat, der skal naas. Jeg tilstaar, at jeg dog ikke vil tage Ordet for at anvende det Princip, om man saa tør kalde det, der er blevet bragt i An-

vendelse med Hensyn til Alderdomsforsørgelsen, men jeg kan ikke indse at de ærede Medlemmer, som ingen Betænelighed have haft ved at henvise til de offentlige Kasser enhver, der er over 60 Aar, blot han er uformuende, skulde kunne nære Betænelighed ved at beslutte, at enhver, som er kommen til Skade, kan gaa til en offentlig Kasse og saa, hvad han behøver for Resten af sin Tid. Dette vil ikke være saa farligt i sine Konsekvenser som Alderdomsloven. Man kan da i alt Fald være saa nogenlunde sikker imod, at Folk ville bestadige sig selv. Der vilde kun kunne blive Tale om ganske enkelte Individuer, saaledes som det i gamle Dage var Tilfældet lige over for Frygten for at blive Soldat, medens der jo paa den anden Side ikke er Tvivl om, at Alderdomsforsørgelsesloven indeholder en direkte Opfordring til Folk om ikke at spare noget sammen til deres gamle Dage, da det vil komme dem til Skade; akkurat i samme Forhold, som de have opsparet noget. Jeg vil imidlertid ikke tage Ordet for dette Princip, da jeg tror, at det er et meget farligt Princip, dette, at Folk blot have at henvende sig til de offentlige Kasser, naar Arbejdsønnen af en eller anden Grund svigter. Naar den ærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde overset — den ærede Minister tror bestandig at jeg har „overset“ noget; om det saa var Dobbeltsporet til Holte, troede den ærede Minister, at jeg ikke havde opdaget det — at det kun var de Stader, der havde en betydelig Varighed, som skulde undersøges af Politivæbningerne, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at der udtrykkelig staar i § 6, at saa fremt Ulykkestilfældet har en Arbejdsudygtighed af mindst 6 Dage til Følge, skal det af vedkommende Arbejdsgiver snarest muligt og senest inden 7 Dages Forløb anmeldes for Stedets Politivæbning, og saa maa denne Politivæbning vel ogsaa optage en Beretning, om hvad der anmeldes. Altsaa ethvert lille Tilfælde af 6 Dages Varighed, skal bringes til Politiets Kundskab. Naar den ærede Minister saa udtalte, at det jo er tilfældigt, om de private assurerede deres Folk, saa vil jeg selvfølgelig ikke bestride dette. Det er fuldkommen rigtigt. Men det gælder enhver Sag, som arbejder sig frem, at det i Begyndelsen har Tilfældighedens Karakter. Det er Tilfældet med ethvert Samsundsspørgsmaal; men deraf følger ikke at det kun kan løses af Staten, og at man ikke skal kunne overlade de private deres Del af Opgaven. Vil man følge den Regel, som den ærede Minister gjorde gældende, er der næsten intet, som man tilsidst ikke kan paalægge Staten. Der